

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ ΣΤΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗ

Μετάφραση της ομιλίας της Carol Dweck

https://www.ted.com/talks/carol_dweck_the_power_of_believing_that_you_can_improve#t-606115

-Άκουσα για ένα σχολείο στο Σικάγο, όπου οι μαθητές έπρεπε να περάσουν έναν αριθμό από μαθήματα για να αποφοιτήσουν και αν δεν περνούσαν το μάθημα, έπαιρναν τον βαθμό «Όχι ακόμα» και σκέφτηκα ότι αυτό ήταν φανταστικό!

Γιατί, όταν αποτυχαίνεις σκέφτεσαι ότι δεν είμαι καλός, αλλά αν πάρεις τον υπέροχο βαθμό «ΟΧΙ ΑΚΟΜΑ», καταλαβαίνεις ότι είσαι σε μια διαδρομή μάθησης, που σου δίνει το μονοπάτι για το μέλλον. Το «Όχι ακόμα» με έκανε να σκεφτώ κριτικά γεγονότα από την καριέρα μου.

Θέλω να δείτε πώς τα παιδιά αντιμετωπίζουν την πρόκληση, τη δυσκολία. Γι αυτό έδωσα σε 10χρονα παιδιά προβλήματα που ήταν ελαφρώς πιο δύσκολα για την ηλικία τους. Κάποια από αυτά αντέδρασαν με ένα σοκαριστικά θετικό τρόπο. Είπαν πράγματα όπως:

«Λατρεύω την πρόκληση!» ή

«Ξέρετε, ήλπιζα αυτό να ήταν γεμάτο πρόκληση».

Καταλάβαιναν ότι οι ικανότητές τους μπορούσαν να βελτιωθούν.

Αυτό είναι που αποκαλώ «*growth mindset-ανεμισσόμενη νοοτροπία*».

Όσοι μαθητές σκέφτηκαν ότι αυτό ήταν καταστροφικό είχανε «*fixed-mindset- σταθερή νοοτροπία*». Η νοημοσύνη τους ήταν έτοιμη για χρήση και απέτυχαν.

ΑΝΤΙΝΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΣΟΥΝ ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ «ΑΚΟΜΑ», ΕΙΧΑΝ ΠΑΓΙΔΕΥΤΕΙ ΣΤΗΝ ΤΥΡΑΝΝΙΑ ΤΟΥ ΤΩΡΑ.

Και τώρα, τι κάνουν μετά; Θα σας πω εγώ τι κάνουν μετά.

- Μία έρευνα μας είπε ότι μάλλον θα κλέψουν, θα αντιγράψουν, την επόμενη φορά στις εξετάσεις, αντί να διαβάσουν παραπάνω αν αποτύχουν σε ένα διαγώνισμα.
- Σε μία άλλη έρευνα μετά από την αποτυχία θα έψαχναν να βρουν κάποιον που τα πήγε χειρότερα από αυτούς, ώστε να μπορέσουν να νιώσουν καλύτερα για τους εαυτούς τους.

Και από έρευνα σε έρευνα, έφευγαν μακριά από τη δυσκολία! Οι επιστήμονες μέτρησαν την ηλεκτρική δραστηριότητα στο μυαλό, καθώς οι μαθητές έκαναν ένα λάθος. Στα αριστερά βλέπετε τον εγκέφαλο από τους μαθητές με «*fixed-mindset*,

σταθερή νοοτροπία». Δεν υπάρχει σχεδόν καθόλου δραστηριότητα. Φεύγουν μακριά από το λάθος, δεν εμπλέκονται με αυτό. Ωστόσο, στα δεξιά βλέπετε τους μαθητές με «growth-mindset-ανεμισσόμενη νοοτροπία», η ιδέα των οποίων είναι ότι οι ικανότητες μπορούν να βελτιωθούν. Εμπλέκονται πολύ με το έργο. **Ο**

ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΤΟΥΣ ΕΧΕΙ ΠΙΑΣΕΙ ΦΩΤΙΑ ΜΕ ΤΟ «ΑΚΟΜΑ»!

Εμπλέκονται πάρα πολύ, διεργάζονται το πρόβλημα, μαθαίνουν από αυτό και το διορθώνουν.

Πώς μεγαλώνουμε τα παιδιά μας; Τα μεγαλώνουμε για το τώρα αντί για το «ακόμα»; Μεγαλώνουμε παιδιά που είναι εμμονικά με το να παίρνουνε «Άλφα»; Μεγαλώνουμε παιδιά που δεν ξέρουν πώς να ονειρευτούν μεγάλα όνειρα; Του το μεγαλύτερο κατόρθωμα είναι το επόμενο «Α» ή η επόμενη βαθμολογία στο διαγώνισμα; Και μήπως έχουν τη διαρκής ανάγκη για επιβεβαίωση στις μελλοντικές ζωές τους;

Ίσως επειδή οι εργοδότες έρχονται σε μένα και μου λένε, ότι έχουμε μεγαλώσει μία γενιά με νεαρούς εργαζόμενους που δεν μπορούν να περάσουν τη μέρα χωρίς βραβείο επιβράβευσης. Λοιπόν τι μπορούμε να κάνουμε; Πώς μπορούμε να χτίσουμε τη γέφυρα για το «ακόμη»;

Να μερικά πράγματα μπορούμε να κάνουμε.

✚ Πρώτα από όλα μπορούμε ΝΑ ΕΠΤΑΙΝΟΥΜΕ ΣΟΦΑ.

Όχι να επαινούμε την εξυπνάδα και το ταλέντο. Αυτά

έχουν αποτύχει. Μην το κάνετε πλέον, αλλά επαινέστε την πρόοδο που το παιδί επιδεικνύει και εμπλέκει σε αυτή στην προσπάθειά του, τις στρατηγικές του, την επιμονή του, την επικέντρωση του, τη διατήρηση του στο στόχο και τη βελτίωση του. Αυτή η ενθάρρυνση της διαδικασίας δημιουργεί παιδιά σκληραγωγημένα και ανθεκτικά.

 Υπάρχουν και άλλοι τρόποι να επιβραβεύσει το «ακόμη». Πρόσφατα συνεργαστήμασθε με επιστήμονες από το Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον για να δημιουργήσουμε νέα διαδικτυακά online παιχνίδια μαθηματικών που επιβραβεύουν το «ακόμη». Σε αυτό το παιχνίδι οι μαθητές ανταμείβονται για την προσπάθεια τη στρατηγική και την πρόοδο. Τα συνηθισμένα παιχνίδια μαθηματικών σε επιβραβεύουν για τις απαντήσεις στο εδώ και τώρα, αλλά αυτό το παιχνίδι επιβραβεύει την πρόοδο και πετυχαίνουμε περισσότερη προσπάθεια, περισσότερες στρατηγικές, περισσότερη δέσμευση για μεγαλύτερες χρονικές περιόδους και περισσότερη επιμονή. Όταν πετυχαίνουν πραγματικά δύσκολα προβλήματα, και μόνο οι λέξεις «ακόμα» ή «όχι ακόμα» δίνουν στο παιδί μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση. Τους δίνουν ένα μονοπάτι στο μέλλον που δημιουργεί μεγαλύτερη επιμονή και τελικά

μπορούμε να αλλάξουμε τη νοοτροπία τους αυξάνοντας την επιμονή.

Σε μία έρευνα τους μάθαμε ότι κάθε φορά που ωθούν τους εαυτούς τους έξω από την ζώνη ασφαλείας τους για να μάθουν κάτι καινούργιο και δύσκολο, οι νευρώνες του εγκεφάλου τους μπορούν να δημιουργήσουν νέες δυνατώτερες σύνδεσης και με το πέρασμα του χρόνου μπορούν να γίνουν εξυπνότεροι. Κοιτάξτε τι έγινε σε αυτή την έρευνα. Οι μαθητές που δεν είχαν δεχτεί αυτή τη βελτίωση των ικανοτήτων συνέχισαν να έχουν χαμηλή επίδοση κατά τη διάρκεια αυτής της δύσκολης σχολικής μετάβασης. Από την άλλη, αυτοί που διδάχθηκαν αυτό το μάθημα επιδίωξαν μεγάλη αύξηση στους βαθμούς τους. Το έχουμε δείξει αυτό τώρα, αυτής της μορφής την βελτίωση, με εκατοντάδες με χιλιάδες και χιλιάδες παιδιά. Ειδικά με τους μαθητές που αγωνίζονται πιο σκληρά

*Έτσι λοιπόν ας μιλήσουμε για **ΙΣΟΤΗΤΑ**. Στη χώρα μας υπάρχουν ομάδες μαθητών που σταθερά στο χρόνο έχουν χαμηλές επιδόσεις για παράδειγμα τα παιδιά που μένουν στα προάστια ή παιδιά των ιθαγενών της Αμερικής. Και τα πήγαιναν τόσο άσχημα για τόσο καιρό που πολλοί άνθρωποι πίστευαν ότι είναι έτσι είναι και δεν αλλάζει. Αλλά όταν οι εκπαιδευτικοί δημιουργούν τάξεις με την «νοοτροπία ανέλιξης», που εμμένουν στο «ακόμα», η ισότητα συμβαίνει! Και εδώ σας παρουσιάζω μερικά παραδείγματα.*

1. Μέσα σε ένα χρόνο ένα Νηπιαγωγείο στο Χάρλεμ στη Νέα Υόρκη κατόρθωσε να επιτύχει 95% στα εθνικά τεστ αξιολόγησης. Πολλά από αυτά τα παιδιά δεν μπορούσαν καν να κρατήσουν μολύβι όταν εμφανίστηκαν για πρώτη φορά στο σχολείο.
2. Σε ένα χρόνο μαθητές της τετάρτης τάξης στο Βρονξ έγιναν οι μαθητές της νούμερο ένα Τετάρτης τάξης στη Νέα Υόρκη .
3. Στο μαθηματικό διαγώνισμα της πολιτείας σε ένα-ενάμισι χρόνο, οι ιθαγενείς Αμερικανοί μαθητές σε ένα σχολείο σκαρφάλωσαν από τον πάτο στην κορυφή της περιοχής. Και αυτή η περιοχή περιελάμβανε άφθονα τμήματα από το Σιάτλ. Έτσι τα παιδιά των ιθαγενών ξεπέρασαν τα παιδιά της Microsoft!

Αυτό συνέβη καθώς το νόημα της προσπάθειας και της δυσκολίας μεταλλάχθηκε. Πριν η προσπάθεια και η δυσκολία τα έκανε να νιώθουνε χαζά ή τα έκανε να νιώθουν ότι θέλουν να τα παρατήσουν. Τώρα η προσπάθεια και η δυσκολία, εξαιτίας του ότι οι νευρώνες τους έκαναν νέες συνδέσεις, είναι που γίνονται εξυπνότεροι.

Πρόσφατα έλαβα ένα γράμμα από ένα 13χρονο αγόρι. Έλεγε:

Αγαπητή καθηγήτρια Dweck,

Εκτιμώ πολύ το ότι τα γραπτά σας βασίζονται σε επιστημονικές έρευνες και αυτός είναι ο λόγος που αποφάσισα να τα εφαρμόσω. Κατέβαλα περισσότερη προσπάθεια στις εργασίες του σχολείου, στις σχέσεις μου με την οικογένεια και στις σχέσεις μου με τα παιδιά στο σχολείο. Ως αποτέλεσμα, βίωσα μεγάλη βελτίωση σε όλους αυτούς τους τομείς. Τώρα συνειδητοποίησα ότι σπαταλούσα το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου!

As μην σπαταλάμε άλλες ζωές! Τώρα που ξέρουμε ότι οι ικανότητες μας είναι ικανές για τέτοια εξέλιξη, μετατρέπεται σε βασικό ανθρώπινο δικαίωμα για τα παιδιά, όλα τα παιδιά, να ζούνε σε μέρη που δημιουργούν αυτήν την εξέλιξη. Να ζουν σε μέρη γεμάτα με «ακόμην»!

Σας ευχαριστώ πολύ!

Carol Dweck

Η Carol Dweck είναι Ψυχολόγος από την Αμερική. Γεννήθηκε στις 17 Οκτωβρίου του 1946. Είναι γνωστή για την έρευνά της πάνω στα ψυχολογικά χαρακτηριστικά του ανθρώπινου μυαλού. Έχει διδάξει στα Πανεπιστήμια της Columbia, του Harvard, του Illinois και του Stanford.